

Álmomban a halinakabátban megyek az utcán. Nyilas járőr jön szembe. Megcsodálják a kabátot. „Kitartás”-sal köszönünk egymásnak. Sárgacsillagos csoportot terelnek mellettem, elfordulok, hogy fel ne ismerjen valaki a menetből. A járdán két férfi és egy asszony nevet. Felvisszhangosodik a nevetés, mintha a város zengene tőle. Mintha nem hárman, hanem sok ezren nevetnének. Vera lép mellém. Vele van Edo és Judi is, a Francia útra megyünk, a műhelyünkbe. Levetkőzünk, Edo és Judi eltűnt, Vera nem kérdezi, hogy hol vannak, leveszi a bugyiját, a nagy deszkaasztalon fekszünk, felül, előrekönyököl, a tenyerébe ejti az állát, cigarettára gyújt, kék füstöt fúj az orrán át, a meztelen combjai széttárulnak, tudja, hogy belátok, fújja a füstöt, arra riadok fel, hogy kinyitják a szobában az ablak egyik szárnyát. A szalmazsákról látom a holdat. A fiú, aki eljátszotta, hogy onanizál, az ablaknál áll. Felkelek, én is az ablakhoz megyek. Nem tudom a fiú nevét, az arca a holdfényben olyan, mint egy lisztes képű bohócé. A bejárat előtt rendőr sétál a hóban. Keze a köpenyszegben, a gallérja felhajtva.

Tíz fok mínusz legalább, mondja a fiú. Szerinted ehető a kaja? Szerintem ehetetlen. Nem válaszolok. Visszamegyek a fekhelyemhez, letörök két kockát a hátizsákba rejtett csokoládéból, odaadom. Nem tudok csencselni, mondja, semmim nincs. Gyere, mondom, próbáljunk aludni.

Talán nem is esett a hó. Talán nem is volt olyan erős a holdfény.

A szomorú fehér bohócarc.

Úgy emlékszem, mondtam anyámnak, amikor átvettem tőle a leveleimet, hogy másnap hat óra körül dörömböltek a szobaajtón.

